

slaget for 1999 fremsættes. Det skal så førstebehandles her i salen til september. I den forbindelse vil jeg godt opfordre regeringen til allerede nu at fremlægge et finanslovsforslag, der sætter tæring efter næring, og som udviser et overskud. Det kunne være helt spændende. For en gangs skyld må det være muligt at lægge et ordentligt budget for Danmark, men selvfølgelig skal der foretages de nødvendige opstramninger. Sker det, synes Dansk Folkeparti, det er fornuftigt. Så vil vi selvfølgelig gerne medvirke. Bærer regeringen sig fornuftigt ad, er Dansk Folkepartis 13 mandater som et ansvarligt parti selvfølgelig også klar til at tage et medansvar. Sådan vil det være. Uanset hvilken regering der sidder, kommer det an på, hvilket resultat der ligger.

For at få tingene på det rene vil jeg godt spørge finansministerens chef, statsministeren, om statsministeren fra denne talerstol vil give bindende tilsagn om, at alle partier, naturligvis også Dansk Folkeparti, bliver inviteret til at deltage i de kommende forhandlinger om finansloven. Naturligvis har vi vores egen politik, vi har vores synspunkter og meninger om, hvordan samfundet skal indrettes. Sådanne meninger har alle partier, men vælgerne har altid sammensat Folketinget sådan, at der ikke er noget parti, der har flertal helt alene. Derfor er et samarbejde mellem to eller flere partier nødvendigt for at få et flertal. Det samarbejde skal alle partier naturligvis være klar til at deltage i.

Så har vi jo haft megen EU-debat i denne folketingsssamling, mere end normalt. Fra Dansk Folkepartis side ønsker vi faktisk, at der kommer en meget mere åben debat om disse ting. Men man må sige, at stadig flere ting bestemmes af embedsmændene i Bruxelles, og stadig mindre afgøres her i Folketinget. Det bliver ikke bedre efter folkeafstemningen den 28. maj.

Selv om det blev et ja, var det selvfølgelig meget opmuntrende for Dansk Folkeparti at konstatere, at 45 pct. af vælgerne, omkring 1,3 millioner danskere, stemte nej til yderligere integration i EU. Næsten halvdelen af befolkningen mener altså, at grænsen er nået for, hvad vi danskere skal stå model til af mærkværdigheder fra EU-systemet. Det er positivt, og det er også glædeligt, at så mange ikke lod sig true af jasiernes skræmmekampagne.

Hele spørgsmålet om Schengenaftalen blev meget på Dansk Folkepartis foranledning en helt central del af valgkampen og med god grund. Der var mange meningsmålinger, der

viste, at hvis danskerne alene skulle have stemt om denne sag, var det blevet et meget stort nej. To tredjedele af vælgerne vil ikke være med til at fjerne kontrollen ved de danske grænser, som bliver konsekvenserne af Schengen.

Dansk Folkeparti mener, at sagen skulle være afgjort ved en folkeafstemning. Det sagde et flertal herinde nej til, og det gjorde man, fordi man jo godt vidste, hvad resultatet ville blive. Statsministeren sagde under valgkampen, at behandlingen af Schengenkonventionen nok var gået lige lovlig stærkt, og statsministeren lovede, at Folketinget skulle behandle sagen igen.

Det var vi egentlig glade for i Dansk Folkeparti. Vi var glade for det løfte, men hvad skete der under debatten om Schengenkonventionen? Så brillerede statsministeren ved sit totale fravær. Han deltog ikke i debatten, ja, han var slet ikke i Folketingssalen, da sagen blev drøftet. Det fortæller altså bare en lillebitte smule om, at man ikke skal tage statsministerens udtalelser og løfter givet for åben tv-skærm til befolkningen så alvorligt. Jeg synes, det er en enestående arrogance, man udviser. Der er nok nogle, der vil kalde det sådan lidt højrøvet. Det kunne jeg selvfølgelig ikke finde på at sige.

Behandlingen af sagen ændrede naturligvis intet. Derfor er den eneste rigtige løsning derfor fortsat at få sagen afgjort ved en folkeafstemning.

Dansk Folkeparti mener, at det er nødvendigt og på tide at tage håndfast fat om hele EU-systemet. Der er brug for gennemgribende reformer, hvis EU skal have folkelig opbakning. Der er bl.a. brug for, at der én gang for alle bliver sat nogle hegnsplæer op for, hvad EU skal beskæftige sig med, og hvad der skal være suveræne, nationale anliggender. Det er en underminering af det danske demokrati, at EU hele tiden tiltager sig flere og flere beføjelser og blander sig i mere og mere. Der skal langt mere styr på EU, og det skal være sådan, at Ministerrådet bestemmer og selv kommer med forslagene. Det betyder samtidig, at embedsmændene i Kommissionen skal fratages den såkaldte initiativret. Man kan sammenligne det meget naturligt med, at Folketingets embedsmænd skulle bestemme, hvilke lovforslag vi skulle behandle her i salen.

Hvis der nu blev stillet forslag om noget sådant her i Danmark, ville folk nok kunne forstå, hvor galt det er. Men sådan er det jo altså i EU.